

VICKI GRANT

36

PREGUNTES

PER

ENAMORAR-TE

DE MI

fanbooks

UNA NOVEL·LA

**36 PREGUNTES
PER ENAMORAR-TE
DE MI**

VICKI GRANT

Traducció de Núria Parés

Fanbooks

Títol original: *36 questions that changed my mind about you*

© del text: 2017, Vicki Grant (Meg's Cottage Ltd)

© de les il·lustracions: Bailey Watro

© de la traducció: Núria Parés Sellarès, 2018

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2018

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: setembre del 2018

Fotocomposició: Lozano Faisano, S.L.

ISBN: 978-84-17515-04-1

Dipòsit legal: B. 16.562-2018

Imprès a Catalunya

Aquesta obra és ficció. Tots els noms, personatges, llocs i esdeveniments que es narren són fruit de la imaginació de l'autora. Qualsevol similitud amb persones reals, vives o mortes, és una coincidència.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL

1

Es van sentir tres trucs ràpids, llavors es va obrir la porta i va entrar una noia tota esverada, sense alè.

—Perdona, perdona, vaig tard. Havia de parlar amb el professor d'anglès sobre el treball de recerca i no era al seu despatx i...

En Jeff va moure el cap com dient *cap problema*.

—...quan ha arribat jo ja havia perdut l'autobús i he hagut d'anar al centre per...

—Tranquil·la. No pateixis. Has emplenat el formulari?

—Ai, sí. Perdona. —Va donar una ullada a l'habitació buscant un lloc per deixar el peix tropical que duia en una bosseta de plàstic plena d'aigua.

—Aquí. —En Jeff va assenyalar un extrem de la taula.

—Gràcies. —El va deixar—. Ai. Està moll. Perdona. —Va agafar de nou la bossa, la va eixugar de sota amb la màniga de l'abric vintage de color gris que portava posat i la va tornar a deixar a la taula—. Peix estúpid. Només es pot trobar en una botiga, i el meu germà... En Gabe té dotze anys. Té una... Perdona; no t'interessa gens, això. Tu vols el formulari. —Va començar a furgar la gran maleta de pell que duia penjada en bandolera. Un exemplar espellifat de *Retorn a Brideshead* li va caure a terra.

—Per què no seus? —Va assenyalar una cadira de plàstic al davant de l'escriptori—. Potser serà més fàcil.

La noia va seure, va recollir el llibre i va començar a furgar de nou.

—Normalment no sóc tan desordenada. De debò. Però és que... Quin dia. Vaja, quina setmana.

—És blau —va dir ell—. Vuit i mig per onze... Mira, és aquest. Al costat de, eh, del moneder.

—Ah, sí. —Va esbufegar i li va donar el formulari—. També he dut el currículum.

—No cal. —En Jeff va allisar el paper que li havia donat i va fer-li una ullada ràpida.

—N'estàs segur? Perquè hi he afegit un petit paràgraf sobre la possibilitat de fer psicologia com a assignatura optativa, especialment pel que fa...

—De debò, no calen les aptituds.

Mentre ell llegia el formulari, ella es va quedar observant el despatx.

—T'agraden les joguines —va dir.

Ell no va alçar el cap.

—Les figures d'acció —la va corregir. Estaven totes col·locades en els prestatges segons el gènere, la raresa, l'edat i un factor X difícil de quantificar: l'emoció que sentia amb les més genials. Allò no eren joguines.

Va anotar unes quantes coses i llavors va dir:

—Molt bé, doncs... Hilda Sangster... Institut Citadel High...

Ella va grunyir. Ara sí que en Jeff va alçar el cap.

—Que hi ha algun problema?

—Perdona. Això de Hilda. T'ho hauria d'haver explicat.

Ell va tornar a mirar el formulari.

—Ja sé que hi he escrit Hilda, però és perquè aquí hi deia «Nom, Cognom», i no «Nom utilitzat», i he suposat que ho necessitaves per a qüestions oficials, o sigui que, bé, he escrit el que es demanava, tot i que no suportó aquest nom. És així

com... teutònic, no ho sé. Però la veritat és que ningú no em diu Hilda.

—Doncs com t'he de dir?

—Hildy.

—Hil-dy, no Hil-da.

—No sembla que hi hagi gaire diferència, oi? Però per a mi és enorme. Algun dia em canviaré el nom, vull dir legalment i tota la pesca, però la meua àvia encara està viva i, ja m'entens, els sentiments, el llegat de la família, etcètera, etcètera.

Es devia adonar que estava parlant massa. Va fer un somriure incòmode i va redreçar l'esquena.

—Així doncs, és Hildy. Veig que estàs a l'últim curs. No tens parella?

La Hildy va riure d'una manera que només podia voler dir que no.

—I tens... què? Divuit anys? Perfecte. Perquè m'hauràs de signar un formulari de consentiment.

—I tant. Cap problema, però... mmm. Potser abans hauria de saber de què va això, oi? Perquè, és clar, hi ha un límit en el que estic disposada a fer en nom de la ciència. —Va tornar a riure, però es notava que estava nerviosa.

—Per descomptat. A veure. Em dic Jeff. Sóc estudiant de doctorat aquí a la universitat. Fa poc em van concedir una beca per investigar..., bé, la manera més senzilla de descriure-ho és «construcció de relacions». Bàsicament, el que m'interessa és esbrinar si podem influir en un subjecte determinat, com ara tu, perquè desenvolupi un vincle interpersonal amb un altre participant, que després es podria convertir en...

—Perdona. Mmm. Ho estic entenent bé? —Va posar els braços al voltant de la maleta com si es tractés d'un nen que necessita que el consolin—. Intentes esbrinar si pots fer que dues persones s'agradin?

En Jeff va fer un somriure tort.

—No es tracta de *fer*. —Seria milionari si pogués fer això—. No ens interessa rentar el cervell a ningú. Simplement volem

mirar si és possible, diguem-ne, *facilitar* una proximitat personal, que al final podria tenir com a resultat una relació.

—Vols dir una mena d'amistat?

—Sí. O, si és més intensa, una relació romàntica. El que investigo és de quina manera les persones inicien un vincle íntim i si aquest procés es pot potenciar d'alguna manera.

—Et refereixes a l'amor? —va dir la Hildy, com si fos una acusació—. És d'això del que estem parlant?

Ell va apuntar alguna cosa.

—Sí, possiblement amor, tot i que...

—Va ser en Max qui et va donar el meu nom? —Sonava enfadada.

—En Max? No. En Max què?

—La Xiu?

—Què? No l'havia sentit mai, aquest nom.

—La Xiu Fraser?

—No. No me'l va donar ningú, el teu nom. Vas ser tu la que et vas posar en contacte amb mi. Te'n recordes? Això només és un estudi psicològic per veure si l'amor...

—L'amor! —va repetir, i es va aixecar de cop, enfurismada.

En Jeff no va veure com s'ho havia fet per clavar un cop al prestatge de la paret —no era pas tan alta—, però tot d'una les figuretes d'acció de Disney van començar a caure pertot arreu, com si s'hagués produït una explosió en una pel·lícula de dibuixos animats.

—Oh. Déu meu. No. Perdona'm —va dir la Hildy, mentre es girava per veure el que havia fet. Duia la maleta penjant darrere l'esquena i va donar un cop a un llum, que va colpejar un altre dels prestatges i va enviar els malvats superdolents volant pels aires.

Es va posar una mà davant la boca i va fer aquella mena de gemec que fan els gossos quan necessiten sortir a fora.

Es va ajupir de seguida, va començar a recollir figuretes d'acció i a apilar-les a grapat sobre l'escriptori.

—Em sap greu —va dir—. No hauria d'haver vingut. No

hauria d'haver sortit de casa. De debò. Això és el que passa quan...

—Tranquil·la, només és un accident.

—No. No, no, no, no. —Va fer un gest amb la mà per assenyalar el despatx—. Que no veus totes aquestes figuretes? Tot aquest merder? És la metàfora perfecta de la meua vida. Això és exactament el que faig sempre.

La Hildy va recollir un príncep blau de la dècada del 1930 que tenia just als peus, i no parava d'agitar els braços per posar més èmfasi al que estava dient. Aquella figureta era una de les preferides d'en Jeff, que tenia por que se li trenqués el cap.

—No passa res. —Va intentar semblar relaxat—. Tranquil·la. Ja ho recolliré jo. De debò. És que segueixen un ordre. Sis-plau. Deixa-ho.

Ho va haver de repetir unes quantes vegades abans que ella assentís, es disculpés de nou i s'aixequés de terra, o almenys ho va intentar. Va quedar travada amb la vora de l'abric i es va clavar un cop al front amb el caire de l'escriptori. Li devia fer mal, però en aquell moment ja havia recuperat una mica la calma. Va fer una respiració profunda amb el nas, va apartar la vora de l'abric com si fos el vestit de ball de la Ventafocs i es va aixecar.

—Mmm. Perdona pel rampell... I per tot aquest merder... I, bé, per fer-te perdre el temps i tot plegat. No vaig entendre de què anava l'estudi. No m'hi hauria d'haver apuntat. —Va mirar de fer una mena de somriure, va anar cap a la porta i va sortir.

En Jeff es va quedar mirant les figuretes d'acció escampades per terra. Tenia massa feina per poder posar-les de nou en l'ordre correcte. Les va recollir i les va guardar en una capsa a sota de la taula; així no podria sentir-ne els petits crits.

Llavors va pensar en la Hildy.

De què anava aquell numeret? Era estrès agut? Una evasió de conflictes? Alguna cosa religiosa?

Va seure de nou i va revisar les notes que havia pres. Ho ha-

via previst, això? Potser ell havia desencadenat una reacció sense adonar-se'n?

Com a part de l'estudi havia fet una petita aposta amb ell mateix. No estava del tot segur que fos ètic, però era una manera de fer les coses interessants. Prenia notes dels participants, els atorgava una puntuació, i llavors intentava predir si es produïrien espurnes quan posés una parella junta en una habitació.

En el transcurs de la conversa va apuntar unes quantes coses al costat del nom de la Hildy. Ho havia fet ràpid —com sempre—, perquè creia que si els participants havien de confiar en les primeres impressions, ell també ho havia de fer.

NB-PP
QIA/RMA
TD
TF

I això volia dir:

Noia Blanca - Pares Professionals
Quocient d'Intel·ligència Alt / Requereix Molta Atenció
Tendència al Drama
Tatuatge en Francès

Es va imaginar una citació obscura d'algun filòsof del segle XVIII o d'algun director cinematogràfic de la postguerra, escrita en cursiva a l'arc del peu de la noia.

(En això, almenys, estava equivocada. Una citació obscura hauria agradat prou a la Hildy, però mai no se'n faria un tatuatge. Li feien por les agulles, però sobretot la permanència. Li agradava pensar que encara estava en l'etapa de crisàlide de la seva existència.)

A l'hora de posar una puntuació, en Jeff sempre tenia molts dubtes. Evidentment, puntuava de zero a deu, i evidentment es

basava en l'atractiu físic. Però no era sexista. També puntuava els participants masculins i els transsexuals.

Simplement era realista, es deia a si mateix. L'aspecte comptava molt, tot i que no sabia ben bé quin o per què. Al principi es pensava que una mirada ardent i uns pits o unes espatlles impressionants guanyarien cada vegada, però havia descobert que no era el cas. Sens dubte, la sexualitat humana era una capsa de sorpreses.

Es va concentrar per posar-li una nota. La Hildy no era una gran bellesa —tenia els ulls massa petits i la boca massa grossa—, però sabia que hi hauria un sector de nois a qui els agradaria. Podia posar-li punts extrems per *interessant*. L'enorme abric d'hivern que duia posat significava que no volia revelar gairebé res del seu cos. Devia ser de complexió mitjana. Potser entre petita i mitjana.

Els cabells fantàstics, això sí. Eren llargs i brillants, i els devia haver tingut rossos quan era petita. A la majoria dels homes heterosexuales els encantaven els cabells, especialment els flocs despentinats que s'escapaven del recollit i que suggerien que la noia *acabava d'aixecar-se del llit*.

Li va posar un 7,5. Llàstima, va pensar, que no participi en l'estudi. Hauria sigut ben interessant.

Es va sentir un truc a la porta. Va mirar el rellotge. Una mica massa aviat per ser el pròxim participant.

—Sí —va dir.

La Hildy va entrar al despatx. Duia el príncep blau.

—M'he endut això per error. —Va fer una ganyota de disculpa i va deixar la figureta sobre la taula—. No me n'he adonat fins que he sigut a baix.

—T'has endut el príncep blau per error. —En Jeff va alçar les celles—. Vés a saber què en diria, d'això, el doctor Freud.

Ho va dir de broma, però la Hildy va contestar:

—Ja ho sé, ho sento. Per això he tornat. T'havia de portar la figura d'acció i, a més, m'he oblidat el peix, o sigui que no he vingut només per... —Es va interrompre ella mateixa—. Es-

colta, no sóc supersticiosa ni res d'això, però ho he estat pensant un moment i, mmm, em fa una mica la sensació com quan l'univers es conjunina per enviar-te un senyal i gairebé et veus obligat a acceptar-lo. —Va seure—. O sigui que he decidit fer l'estudi. Vaja, si a tu et sembla bé, esclar.

—N'estàs segura? —va preguntar.

—Sí. Vaja, tan segura com ho podria estar de qualsevol altra cosa. —Va somriure, i ell va apuntar *MC*, de Monitora de Campaments. Se la imaginava perfectament parlant amb els nens, dient-los que era molt important esforçar-se i ser sempre bona persona—. Bé, doncs, et sabria greu tornar-me a explicar de què va l'experiment? Et prometo que aquesta vegada no faré cap bestiesa.

En Jeff es va obligar a no mirar cap als prestatges de l'altra banda de l'estança.

—Fantàstic. Mira, basem la nostra feina en un estudi titulat «La generació experimental de la proximitat interpersonal». El va elaborar als anys noranta un psicòleg que es deia Arthur Aron. Els resultats no van ser concloents en aquell moment, però ara el món ha canviat. El que volem investigar és si l'era digital ha canviat, o no, la manera d'experimentar la intimitat. Bàsicament, volem comprovar com reacciona la gent jove que ha crescut amb més de mil «amics» online davant d'un intens intercanvi emocional cara a cara. Creus que et podria interessar?

—Què he de fer? —Això no era un sí definitiu.

—Gairebé res. T'aparellarem amb un desconegut escollit a l'atzar, home o dona, depenent de la teva orientació sexual, i us donarem trenta-sis preguntes que us haureu de fer mútuament. No hi ha cap resposta correcta o incorrecta, ni bona o dolenta. L'únic que us demanem és que respongueu tan honestament com pugueu.

—Mmm. «A l'atzar»?

—Què?

—Has dit «un desconegut escollit a l'atzar»?

—Sí.

—O sigui que podria ser qualsevol?

En Jeff patia per si a la noia li agafava un altre rampell.

—Bé, *podria ser*, suposo, però el més probable és que es tracti d'un altre estudiant i no d'un cantant com Drake o un dels Jonas Brothers...

—O d'un assassí en sèrie? —Ho va dir mig de broma, però no del tot.

—Això és altament improbable. A més, l'estudi es fa aquí a la universitat. Nosaltres tindrem totes les dades corresponents als participants, però vosaltres no en sabreu el nom real ni cap mena d'informació personal.

—D'acord. Suposo que estaria bé, doncs.

Estaria bé.

En Jeff no en va fer cap cas i va tornar a examinar el seu formulari.

—Aquí et descrius com a heterosexual. Per tant, t'aparellarem amb un noi més o menys de la teva edat. Entre vosaltres, simplement sereu en Bob i la Betty. Són els noms que demanem que utilitzin els nois i noies participants. Hem pres totes les precaucions per garantir la vostra privacitat i la seguretat física.

La Hildy va assentir, però parpellejava massa ràpid perquè ell no ho notés.

—Veig que no n'estàs convençuda —va dir.

—No, sí que ho estic. Bé, almenys pel que fa a la seguretat física.

—I no ho estàs pel que fa a...?

Agitació de mans. Arronsament d'espatlles. Sospir.

—Segurament et deu semblar una estupidesa.

Ell va esperar.

—...però què me'n dius de la seguretat *emocional*?

—En quin sentit?

La Hildy va deixar anar una glopada d'aire.

—No ho sé. En tots! Rebuig. Decepció. Cors trencats. Ha, ha. Ja m'entens. El de sempre.

—Jo diria que això és la vida. —I un dels motius pels quals ell sempre havia preferit les figures d'acció.

—Sí, ja ho sé, però... A veure, la qüestió és que podria trobar-me amb un desconegut total i fer-li les trenta-sis preguntes, i llavors, sense saber com, descobrir que estic perdudament enamorada d'un monstre o alguna cosa així.

—Pel que jo sé, cap monstre no s'ha presentat com a participant.

—És una idea estúpida, ja ho sé.

Ell no ho havia pas dit, allò. La Hildy va joguinejar uns instants amb els botons de l'abric, i llavors va fer un petit somriure.

—A veure, a qui vull enganyar? El problema *real* seria que el monstre no correspongués al meu amor. Però, esclar, tal com has dit abans, això és la vida. O almenys la *meva* vida. —Va moure el cap per aclarir-se les idees—. Perdona. No paro de xerrar. Sovint em passa quan estic estressada. És que ara mateix la meua vida està força embolicada. Culpa meua, per descomptat. Bocamolla. Curta de mires. Poques habilitats socials. Aquestes coses. Els meus amics sempre em diuen que hauria de... Ai, ho veus? Ja torno a xerrar pels descosits. Perdona. No em facis cas.

—Per mi no et sentis pressionada —va dir ell, i ho va deixar així.

La Hildy es va abaixar les mànigues i les va arrugar entre els punys. Es va quedar mirant uns segons el príncep blau, i llavors va tornar a mirar en Jeff.

—Molt bé. Ho faré. Ho hauria de fer.

—Aquí no existeix un «hauria». De debò. No vull que hi participis només perquè l'univers t'ha impulsat a fer-ho.

Això la va fer riure de debò.

—No pateixis. No permetré que un vell i miserable univers em pressioni. Ho vull fer. De debò. En el fons de tot, crec que ho vull fer. «Qui no s'arrisca, no pisca», oi?

—Fantàstic. —Va donar una última ullada al full de registre—. Mira, aquí ja hi és tot, o sigui que si no tens més preguntes, només cal que em signis el formulari de consentiment.

Li va deixar un moment perquè se'l llegís. Ella va seguir les línies del text amb un dit, i després va gargotejar el seu nom al final.

—Molt bé. Deixo el meu cor a les teves mans! —La Hildy va somriure i els ulls li van desaparèixer entre l'espessor de les pestanyes. Tenia les dents grosses, rectes i blanques. Tenia una pell perfecta.

En Jeff va rectificar la nota amb un 7,75 i va guardar el formulari.

—Perfecte. Doncs ara has d'anar cap a l'aula 417, just al final del passadís a l'esquerra. Serveix-te un cafè, tu mateixa. A sobre de la taula veuràs que hi ha un plec de cartolines amb les preguntes, però, sisplau, no les miris fins que no comenci la sessió. D'aquí a poc tindrem una parella participant per a tu. Faré tots els possibles per descartar els monstres.

La Hildy es va tapar la boca amb el coll de l'abric i va tornar a riure. Fins i tot podria posar-li un 8.

—I no t'oblidis el peix. Al final s'ho prendrà com una cosa personal.